Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 119 447 van 25 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U kende uw geboortedatum niet, maar wist wel dat u 45 jaar oud was. U werd geboren in Dalaba en groeide bij uw moeder en twee jongere zussen op in Mity, een klein dorpje nabij uw geboortestad. U ging nooit naar school, maar kan wel het Arabische evenals het Latijnse alfabet lezen.
Op veertienjarige leeftijd (in 1982, nvdr) huwde u met de dertig jaar oudere (I.D.). U koos uw echtgenoot niet zelf en evenmin werd uw mening gevraagd, maar uw moeder en uw oom langs vaderskant beslisten dat hij de geknipte huwelijkskandidaat was voor u. Na uw huwelijk verhuisde u samen met uw echtgenoot naar de wijk Kipé te Conakry. Samen met uw echtgenoot kreeg u vijf kinderen en na de geboorte van uw tweede zoon ging u aan de slag als verkoopster op de markt van de wijk Taouyah (in 1985, nvdr).

Op 27 december 2002 werd uw dochter Mariama (D.) (CGVS-nummer 03/10703 – OV-nummer 5.429.013) door uw echtgenoot voor het voldongen feit geplaatst dat ze diende te trouwen met een vriend van hem. U herinnerde zich de familienaam van deze door uw echtgenoot geopperde huwelijkskandidaat niet meer, maar wist wel nog dat zijn voornaam Samba was en dat hij ongeveer dezelfde leeftijd had als uw echtgenoot. Uw dochter weigerde met een zulke oude man te huwen, waarop ze werd mishandeld door uw echtgenoot en zonder eten of drinken werd opgesloten in haar kamer. Aangezien ook u allerminst voorstander was van dit huwelijk, probeerde u op uw echtgenoot in te praten. Hij sloeg echter allerminst acht op uw mening en opperde dat hij de beslissingen in huis diende te nemen. Omdat u de situatie niet langer kon aanzien, ging u naar de markt en u keerde pas na de middag naar huis terug. Wanneer uw echtgenoot u bij uw thuiskomst vroeg waar uw dochter was en u het antwoord moest schuldig blijven, kreeg u een klap in uw gezicht. Mariama bleek spoorloos te zijn verdwenen. Het markeerde het begin van al uw problemen, aangezien uw echtgenoot u verantwoordelijk achtte voor haar verdwijning. U werd vanaf dat moment voortdurend geslagen door uw echtgenoot en hij verkondigde dat hij u geen rust zou gunnen zolang Mariama niet was teruggekeerd. Op 30 december 2002 besloot u aangifte te doen van de verdwijning van uw dochter bij het politiebureau van Kipé. Wanneer u aan de agenten evenwel uitlegde wat zich had voorgedaan, weigerden ze u te helpen. U werd wandelen gestuurd, aangezien het hun inziens een familiaal probleem betrof. Gewapend met een foto van uw dochter trok u vervolgens zelf naar alle gemeentes van Conakry in de hoop uw dochter terug te vinden. U toonde voorbijgangers haar foto en deed navraag of ze haar hadden gezien, maar aanvankelijk leverde dit geen resultaat op. Ondertussen stapelden uw problemen zich op. Zo was u genoopt uw job als verkoopster te staken, aangezien uw man herhaaldelijk op de markt was komen scène maken. Ook had uw echtgenoot in de gehele wijk verteld dat het uw fout was dat uw dochter verdween en werd er voortdurend over u geroddeld. Door uw aanhoudende echtelijke problemen verplichtte de huisbaas u daarenboven zijn woning te verlaten. Eén jaar na de verdwijning van uw dochter diende u met uw echtgenoot te verhuizen naar de wijk Hamdallaye, waar u uw intrek nam in een woning waar ook de neef van uw man woonde.

Op 30 december 2003 was voor u de maat vol. Omwille van de niet aflatende problemen met uw echtgenoot ging u naar uw moeder in de stad Dalaba. Uw moeder evenals uw oom langs vaderskant waren evenwel van mening dat u niet bij hen kon blijven en dat u terug diende te keren naar uw echtgenoot. Zo geschiedde. Na tien dagen kwam uw echtgenoot u ophalen en bracht hij u terug naar Conakry.

Vier jaar na de verdwijning van uw dochter (eind 2006, nvdr) liep u toevallig een oude klant van u tegen het lijf bij de rotonde van Hamdallaye, (M.B.). U raakte aan de praat en vergezelde hem naar zijn woning, waar hij u aan zijn echtgenote voorstelde. Wanneer u uw problemen uit de doeken deed, kreeg hij medelijden met u. Vanaf dan bleef u contact houden en telkens wanneer u elkaar trof, informeerde hij naar uw dochter Mariama.

Op 4 augustus 2012 kwam u een oude vriendin van Mariama tegen op de markt van Madina. Wanneer ze polste of u ondertussen al enig nieuws van uw dochter had vernomen, moest u ontkennen en stelde u te vrezen dat ze dood was omdat u reeds tien jaar niets van haar had vernomen. U begon te huilen. Terwijl de vriendin van Mariama u moed inpraatte, stapte een handelaar op jullie af om te vragen wat er aan de hand was. U vertelde ook hem wat uw dochter was overkomen en toonde haar foto die u in uw handtas bewaarde. Nadat hij de foto uiterst aandachtig bekeken had, meende hij uw dochter te herkennen en uiteindelijk herinnerde hij zich dat hij uw dochter in België had gezien. Hij gaf u geen verdere details en ook u informeerde niet naar de precieze omstandigheden waarin hij uw dochter zou hebben ontmoet. Wel noteerde hij zijn telefoonnummer op een papiertje dat hij u overhandigde. Nadat u nog te weten was gekomen dat de voornaam van de desbetreffende handelaar Thierno was, keerde u naar huis terug, vastbesloten om er alles aan te doen uw dochter terug te vinden. Na deze ontmoeting nam u evenwel zelf geen contact meer op met Thierno. U achtte dit onmogelijk, omdat u een getrouwde vrouw was en uw echtgenoot u zou vermoorden mocht hij erachter komen. In plaats daarvan schakelde u (M.) in en hij regelde alles met Thierno.

Op 11 augustus 2012 besloot u het geld te stelen dat in de moskee werd verzameld en dat uw echtgenoot thuis bewaarde. Vervolgens stapte u nogmaals op (M.) af met de vraag u te helpen. Hij raadde u aan terug te keren naar huis, maar u weigerde. U was er immers van overtuigd dat uw echtgenoot u zou vermoorden. Aangezien (M.) het eveneens te riskant achtte dat u bij hem bleef, bracht hij u naar zijn oudere zus in de wijk Bambeto.

Terwijl u zich schuilhield in Bambeto regelde (M.) uw vertrek naar België. Op dinsdag 11 september 2012 verliet u Guinee. Na een tussenlanding in Banjul arriveerde u daags nadien in België. Nog diezelfde dag, op woensdag 12 september 2012, vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Nadat u in België reeds geruime tijd in het opvangcentrum verbleef, vond u met de hulp van de dienst Tracing van het Rode Kruis uw dochter terug. U hebt nu zeer regelmatig contact met haar. U

vernam dat ze woonachtig is in Bockstael en dat ze ondertussen moeder is van twee kinderen, een negenjarige zoon (O.) en een achtjarige dochter (D.).
Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: Een foto van uw dochter toen ze vijftien was en waarmee u haar wist terug te vinden; Een attest opgesteld door uw sociaal assistent (A.G.) op 13 mei 2013, waarin ze uw fragiele psychologische gezondheidstoestand benadrukt; Een verblijfstitel van uw dochter Mariama (D.), afgegeven in Brussel op 1 september 2009 en geldig tot 1 september 2014; Een aanvraag gericht aan dienst Tracing van het Rode Kruis om uw dochter Mariama (D.) op te sporen, opgesteld door uw sociaal assistent (A.G.) op 2 oktober 2012; Een foto van uzelf; Een foto ter illustratie van een litteken aan de buitenkant van uw rechterbil; Een medische attest aangaande de door u opgelopen littekens, opgesteld op 14 mei 2012.

B. Motivering
Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
U verklaarde ervan overtuigd te zijn bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te worden vermoord door uw echtgenoot, omdat u naar België vertrok om uw sinds 2002 gevluchte dochter Mariama te zoeken en omdat u hiertoe geld stal van uw echtgenoot (CGVS p. 22).
Vooreerst dient er een ernstige kanttekening te worden geformuleerd met betrekking tot de verklaringen die u aflegde aangaande het huwelijk waartoe uw echtgenoot uw dochter Mariama zou hebben verplicht.
U verklaarde dat uw echtgenoot uw dochter Mariama op 27 december 2002 voor het voldongen feit plaatste dat ze diende te trouwen met een vriend van hem (CGVS p.14; 15). Zelf zou u door uw echtgenoot op de hoogte zijn gebracht dat uw dochter moest trouwen, maar u had er tot op dat moment naar uw zeggen geen idee van met wie dan wel wanneer ze zou moeten huwen (CGVS p.14). Evenmin zou uw echtgenoot uw mening aangaande zijn huwelijksplannen voor uw dochter hebben gevraagd (CGVS p.14). Wanneer het Commissariaat-generaal peilde waarom u hieromtrent door uw echtgenoot niet werd gehoord, antwoordde u ontwijkend niet met hem te hebben gesproken (CGVS p.14). U benadrukte evenwel zelf tegen dit huwelijk te zijn gekant (CGVS p.14). Gevraagd of u dit tegen uw man vertelde, antwoordde u verrassend genoeg plotsklaps wel instemmend (CGVS p.14). Hij zou u evenwel hebben gerepliceerd dat u 'niets mag zeggen, dat hij de beslissingen neemt in zijn huis' (CGVS p.14). Dit valt evenwel niet te rijmen met objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat, waarbij de ganse familie betrokken is (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p.16). Meer nog, ***uw bewering dat u geen weet had van de huwelijksplannen van uw echtgenoot alvorens hij uw dochter inlichtte, valt niet te rijmen met de doorgaans actieve rol van de moeder van de aanstaande bruid tijdens deze onderhandelingen en ondergraaft de waarachtigheid van uw verklaringen hieraangaande****. Uit dezelfde informatie blijkt immers dat het in Guinee gangbaar is dat 'la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, son interlocuteur privilégié étant sa mère. Elle discute avec la mère qui elle-même discute avec le père, en dehors de la jeune fille ou du jeune homme (…) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même en parle avec sa fille' (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p.16).*
Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw persoonlijke asielrelaas zeer ernstig wordt ondermijnd doordat u uitermate vage en onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande uw ontmoeting met de handelaar die uw dochter in België zou hebben gezien.
Naar uw zeggen kwam u uw dochter Mariama pas na tien jaar weer op het spoor toen een handelaar haar op 4 augustus 2012 meende te herkennen op een oude foto (CGVS p.11). Hij zou u hebben gezegd dat hij 'haar in België [had] gezien (…) daarna heeft hij zijn telefoonnummer genoteerd en dat papiertje aan mij gegeven' (CGVS p.12). Toen hij u ervan zou hebben verzekerd dat hij u kon helpen en nadat u zijn telefoonnummer kreeg, zou u naar huis zijn gegaan (CGVS p.12). Gevraagd of deze handelaar u vertelde wanneer en in welke omstandigheden hij uw dochter zou hebben gezien, antwoordde u ontkennend (CGVS p.12). U herhaalde louter: 'Alles wat hij zei is dat hij dacht dat hij het meisje heeft gezien in België' (CGVS p.12). Op de vraag of de handelaar die uw dochter herkende beschikte over haar contactgegevens, stelde u het niet te weten (CGVS p.21). Evenmin wist u of de handelaar met uw dochter zou hebben gepraat dan wel dat hij haar gewoon zag (CGVS p.21). Opnieuw verklaarde u: 'Hij heeft me geen details gegeven, hij heeft alleen maar gezegd dat hij mijn dochter heeft gezien, hier' (CGVS p.21). Wanneer het Commissariaat-generaal informeerde of u zelf trachtte meer details te weten te komen, ontkende u (CGVS p.21). Dit mag evenwel ten zeerste

verbazen. In het licht van uw bewering dat het de eerste keer was dat u nieuws vernam over uw dochter sinds haar verdwijning, zou men immers redelijkerwijs verwachten dat u toch nieuwsgieriger zou zijn en dat u zoveel mogelijk feitelijkheden zou proberen te weten te komen (CGVS p.12). Expliciet gevraagd om welke reden u het naliet meer informatie te vragen, voerde u aan: 'Ik heb het niet gevraagd, hij zei alleen dat hij mijn dochter had gezien en toen begon ik te huilen' (CGVS p.21). Dit kan evenwel allerminst gelden als een afdoende verklaring waarom u niet eens de geringste poging ondernam om meer concrete informatie te verkrijgen over de verblijfplaats van uw dochter. Meer nog, ***dat u na een vruchteloze zoektocht van tien jaar genoegen zou hebben genomen met de loutere mededeling dat uw dochter in België zou verblijven, is ronduit ongeloofwaardig****.*

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u niet wist te overtuigen aangaande het door u geschetste profiel van uw man en evenmin de door u geopperde aanhoudende persoonlijke problemen met hem wist hard te maken.

Naar uw zeggen kon er geen twijfel over bestaan dat uw echtgenoot 'crimineel' is (CGVS p.22). U verklaarde daarenboven dat iedereen bang was voor uw man (CGVS p.18). Hij zou een heel strenge vader zijn en u beweerde dat 'iedereen weet dat hij moeilijk is en koppig, iedereen weet dat als hij je zei dat hij je zou vermoorden, dat hij dat dan zou doen' (CGVS p.18). Verder benadrukte u dat hij 'echt een probleem [is], hij is echt een probleemgeval' (CGVS p.23). In een poging deze boude en uiterst algemene verklaringen te concretiseren en te achterhalen hoe de problemen met uw echtgenoot zich precies manifesteerden, vroeg het Commissariaat-generaal u concrete voorbeelden te geven van zaken die aanleiding gaven tot meningsverschillen tussen u beiden (CGVS p.17). Slechts in uiterst algemene bewoordingen, antwoordde u: 'Ik was met hem getrouwd [op veertienjarige leeftijd], ik was de hele tijd met hem, maar ik had geen rust, alleen maar problemen, problemen, problemen en dan ben ik bij mijn moeder gegaan en ik dacht dat ze me ging helpen, maar dat heeft ze ook niet gedaan' (CGVS p.17). Gegeven het feit dat u uw echtgenoot karakteriseerde in uiterst scherpe bewoordingen als ware hij een door en door slecht man, werd u gevraagd voorbeelden te geven van andere problemen tussen u beiden dan diegene die de kop opstaken naar aanleiding van de verdwijning van Mariama (CGVS p.17). U verklaarde: 'Het tweede probleem is ook dat ik werd mishandeld door hem, ik werd geslagen, hij ging roepen en slaan, het was geen rust, zelfs mijn meisje Assiatou werd ook geslagen door hem (…) sinds dat Mariama vermist is, sinds dan heb ik geen rust' (CGVS p.17). ***Deze weinig concrete verklaringen doen evenwel reeds vermoeden dat het door u geschetste profiel van uw man danig moet worden gerelativeerd.***

Daarenboven springen met betrekking tot de door u geopperde onophoudelijke problemen met uw echtgenoot sinds de verdwijning van uw dochter Mariama frappante tegenstrijdigheden in het oog tussen uw opeenvolgende verklaringen hieraangaande op Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal*. Met name gaf u enerzijds op Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u op de markt werkte als verkoopster sinds u kinderen hebt, terwijl u anderzijds verklaarde dat uw man u sinds de vlucht van uw dochter 'geen geld meer [heeft] gegeven voor eten dus vanaf dan ben ik op de markt moeten gaan staan om eten te kunnen hebben' (Vragenlijst CGVS dd. 21.09.2012, p.2; 3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u dat u na de bevalling van uw tweede kind in 1985 ging verkopen op de markt van de wijk Taouyah, maar beweerde u verrassend genoeg dat 'sinds dat mijn dochter vermist is, heb ik problemen met mijn man en sindsdien moest ik stoppen met verkopen (CGVS p.6; 8; 9). Even later tijdens het gehoor lichtte u hieromtrent nog toe: 'Als ik niet was gestopt, dan ging hij op de markt elke keer schandaal maken en daarom ben ik gestopt met verkopen, ik wou dat niet (CGVS p.16).* ***Dat u dermate contradictorische consequenties schetste van de door u voorgewende problemen met uw man plaatst de waarheidsgetrouwheid van uw verklaringen fundamenteel op de helling.***

Bovendien ondermijnt de vaststelling dat u pas op 11 augustus 2012 - nadat u de verblijfplaats van uw dochter vernam - concrete stappen ondernam om het land te verlaten in verdere mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde persoonlijke asielrelaas.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het louter inroepen van stress geen vergoelijking kan vormen voor de hierboven vastgestelde vaagheden, onwaarschijnlijkheden en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen.

Helemaal op het einde van het gehoor wenste u toe te voegen dat u te kampen heeft met 'een ziekte in mijn hoofd die nooit zal genezen' (CGVS p.23). Wanneer het Commissariaat-generaal hier dieper op inging, preciseerde u dat het 'een ziekte van stress' betrof, hetgeen u in verband bracht het feit dat u niet meer in de nabijheid verkeerde van uw kinderen (CGVS p.23). Terwijl ook uw advocate in het begin van het gehoor signaleerde te hebben vernomen dat u het emotioneel zwaar had en u een attest voorlegde van uw sociaal assistente waarin ze uw precaire psychologische gezondheidstoestand aankaartte, antwoordde u niettemin instemmend op de expliciete vraag van het Commissariaat-generaal of u alle vragen tijdens het gehoor begreep (CGVS p.23). Ook signaleerde u op geen enkel ander moment tijdens het gehoor omwille van deze problemen op enigerlei manier te worden gehinderd bij

het uiteenzetten van uw asielrelaas, terwijl u nochtans uitdrukkelijk de mogelijkheid werd geboden naar eigen goeddunken een pauze in te lassen (CGVS p.2). Bovendien liet u het na een psycholoog te raadplegen in het kader van het door u geschetste ziektebeeld en legde u geen psychologisch attest neer ter staving van uw klachten.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Het loutere feit dat u beschikt over een foto van uw dochter Mariama ondergraaft op geen enkele manier bovenstaande vaststellingen, aangezien enkel uw bewering dat u haar op basis van deze foto zou hebben teruggevonden de hierboven geformuleerde kanttekeningen niet kunnen weerleggen.

Het door uw sociaal assistente opgestelde attest kan bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal worden beschouwd. Niet alleen was ze geen getuige van de door u geschetste feiten en kan ze zich enkel baseren op uw verklaringen, bovendien is het aangewezen dat een hiertoe bevoegd en opgeleid persoon zoals bijvoorbeeld een psycholoog zich uitspreekt over uw psychologische gezondheidstoestand en over de oorzaken die hieraan ten grondslag liggen. Dit indachtig kan op basis van dit attest het verband tussen de door u geschetste problemen en door uw sociaal assistente vastgestelde symptomen niet aangetoond worden. Aansluitend hierbij dient tenslotte ook nog worden vastgesteld dat de voorgelegde documenten enkel bewijskracht bezitten indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in uw persoonlijk geval niet zo is.

Aangaande de Belgische verblijfstitel van uw dochter Mariama dient te worden opgemerkt dat dit document enkel aantoont dat uw dochter gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in België, hetgeen bovenstaande argumentatie evenmin ondermijnt. Uw dochter verwierf dit verblijfsrecht immers niet in het kader van haar op 3 februari 2003 ingediende asielaanvraag, aangezien op 16 april 2004 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen door het Commissariaat-generaal op basis van het bedrieglijke karakter van hara verklaringen. Op 5 mei 2004 werd tegen deze weigeringsbeslissing beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij het arrest van 26 februari 2008 (arrestnr.7844).

Wat betreft de aanvraag gericht aan dienst Tracing van het Rode Kruis om uw dochter Mariama op te sporen kan worden opgemerkt dat dit enkel aantoont dat u stappen ondernam om via deze organisatie in contact te komen met uw dochter. Deze vaststelling doet evenmin afbreuk aan de hierboven geformuleerde argumentatie.

Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde foto ter illustratie van een litteken aan de buitenkant van uw rechterbil. Aan de hand van het op de foto prijkende letsel kan immers niet worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwonding, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuur zou zijn toegebracht.

Het medische attest aangaande de door u opgelopen littekens vormt evenmin een sluitend bewijs van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen en rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoeden hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aanduidingen zijn opgelopen.

De door u neergelegde foto van uzelf behelst geen nieuwe elementen en is bijgevolg niet relevant in het kader van uw asielaanvraag.

Ten slotte legde u geen documenten neer die het Commissariaat-generaal toelaten uw identiteit of reisweg te controleren.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen begingen namelijk mensenrechtenschendingen bij betogingen van politieke aard. De organisatie van de parlementsverkiezingen zorgde voor spanningen tussen de regering en de meeste politieke partijen. ***De verkiezingen verliepen in alle rust op 28 september 2013 en de volledige resultaten zijn nog niet bekend.***

Geen van de geraadpleegde bronnen vermeldt echter het bestaan van een gewapend conflict. Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, inzake de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van artikel 62 en *"artikel 48 §§ 2 en 3"* van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

In wat zij omschrijft als *"eerste onderdeel"*, stelt zij dat uit haar verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) blijkt dat zij indicaties gaf over het bestaan van een gedachtewisseling tussen haar en haar echtgenoot omtrent het huwelijk van haar dochter. Haar echtgenoot vroeg om haar mening en zij gaf te kennen niet akkoord te zijn. De informatie die verweerder aanhaalt geeft enkel een uitleg van een socioloog weer van een maatschappelijke gewoonte en verweerder voegt hieraan toe dat deze *"gangbaar"* zou zijn zonder dat dit in het rapport met zoveel woorden wordt gesteld. De gewoonte lijkt geenszins de regel in te houden dat vader en moeder samen tot een beslissing komen doch enkel dat de vader de uiteindelijke beslissing neemt na de moeder en de dochter te hebben gehoord. Het rapport sluit niet uit dat de vader, bij gebreke aan akkoord, zijn wil kan opleggen. Bijgevolg biedt de informatie geen uitsluitsel over verzoeksters geval, dat evengoed een uitzondering kan vormen op de gangbare praktijk.

In wat zij omschrijft als *"tweede onderdeel"*, betoogt verzoekster dat zij in de eerste plaats niet inziet welke de pertinentie is van de motivering inzake haar verklaringen over de ontmoeting met de handelaar. De motivering klopt voorts niet omdat verzoekster na deze ontmoeting naar België reisde om haar dochter te vinden. Zodoende legde zij wel afdoende nieuwsgierigheid aan de dag.
Dat zij slechts op 11 augustus 2012 concrete stappen ondernam om het land te verlaten doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. Zij gaf steeds aan dat zij reeds tien jaar op zoek was naar haar dochter, uiteraard met de bedoeling haar te kunnen vervoegen zodra zij wist waar deze zich bevond.

In wat zij omschrijft als *"derde onderdeel"*, ziet verzoekster andermaal niet in welke de pertinentie is van de motivering omtrent het profiel van haar man en haar persoonlijke problemen. De interviewer stelde zeer algemene vragen en verzoekster heeft hierop op correcte wijze geantwoord. Verder is het moeilijk om meer dan dertig jaren huwelijk samen te vatten op enkele minuten tijdens het gehoor bij het CGVS. Verzoekster stelt dat gelet op haar verklaringen niet anders kan worden gesteld dan dat zij een eerlijke poging ondernam.

In wat zij omschrijft als *"vierde onderdeel"*, voert verzoekster aan dat haar ten onrechte tegenstrijdigheden worden verweten. Verweerder verliest uit het oog dat zij vijf kinderen heeft en haar verklaringen hoeven niet tegenstrijdig te zijn. Dat zij werkte op de markt sinds zij kinderen heeft komt op zich overeen met de waarheid. Nadat haar dochter verdween kreeg zij geen onderhoud meer van haar man, zodat zij op de markt wilde gaan verkopen. Haar man liet dit echter niet toe. In eerste instantie ging zij, nadat haar dochter verdween, dus op de markt verkopen. Dit was van korte duur omdat haar echtgenoot tussenkwam opdat zij de activiteit niet verder zou zetten.

Verzoekster betoogt verder dat *"zeker niet kan worden uitgesloten"* dat zij omwille van haar labiele mentale toestand sinds haar aankomst in België *"mogelijks"* niet in optimale omstandigheden haar verhoor bij verweerder kon afleggen. Dat zij stelde alle vragen te hebben begrepen en niet te zijn

gehinderd door haar pijnlijke asielrelaas wil niet zeggen dat zij weerstand moest bieden tegen een labiele emotionele toestand.

Verzoekster stipt nog aan dat de neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas en concludeert dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Evenmin brengt zij enig begin van bewijs bij ter adstructie van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemt des te meer daar zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af, daar waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde dat een oudere man, die zij als broer beschouwde, de reis voor haar betaalde en preciseerde: *"Hij heeft alles geregeld en betaald"*, terwijl zij bij het CGVS beweerde dat zij haar reis zelf betaalde met geld dat zij van haar man zou hebben gestolen. Geconfronteerd met deze vaststelling trachtte zij beide verklaringen te verenigen door te stellen dat zij het geld dat zij had aan een oudere man zou hebben gegeven die vervolgens alles regelde doch haar eerdere verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor deze nuancering. Bovendien legde verzoekster vage verklaringen af en kon zij noch de volledige naam, noch de nationaliteit geven van de persoon die haar naar België zou hebben vergezeld. Welke naam en foto waren opgenomen in het document dat voor haar reis werd gebruikt, wist verzoekster evenmin. Tevens kon zij niet preciseren met welke vliegmaatschappij zij reisde. Voor zover verzoekster dit bij de DVZ trachtte te verklaren doordat zij niet kan lezen, dient te worden gewezen op haar verklaringen bij het CGVS waaruit blijkt dat zij dit wel degelijk kan (administratief dossier, stuk 5, p.8, 10-11; stuk 12: verklaring, nr.34-35). De voormelde vaststellingen vormen een bijkomende negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Waar in de bestreden beslissing een aantal ernstige kanttekeningen worden geformuleerd bij verzoeksters verklaringen aangaande het huwelijk waartoe haar echtgenoot haar dochter M. zou hebben verplicht en meer in het bijzonder wordt vastgesteld dat het niet kan worden gerijmd met de informatie in het dossier dat verzoekster voordat haar dochter voor het voldongen feit werd gesteld dat zij diende te huwen geen weet zou hebben gehad van deze huwelijksplannen, dat zij niet wist met wie en wanneer haar dochter diende te huwen, dat zij in deze aangelegenheid niet werd gehoord en dat haar mening, wanneer zij deze gaf, zonder meer aan de kant werd geschoven met de repliek dat zij niets te zeggen had en dat haar man de beslissingen nam, slaagt verzoekster er niet in deze pertinente en terechte vaststelling te weerleggen. Hoe de herhaling van een aantal van haar gezegden ter zake aan deze vaststelling afbreuk zou kunnen doen, kan niet worden ingezien. Verder kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat in het rapport niet met zoveel woorden wordt gezegd dat de door verweerder weergegeven gang van zaken *"gangbaar"* zou zijn en dat haar verklaringen met de informatie wel in overeenstemming zijn. Dit betoog vormt immers een loutere en kennelijke miskenning van de passage uit de informatie in het dossier die in de bestreden beslissing is opgenomen en die luidt als volgt: *"la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, son interlocuteur privilégié étant sa mère. Elle discute avec la mère qui elle-même discute avec le père, en dehors de la jeune fille ou du jeune homme (…) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même en parle avec sa fille".* Uit deze passage blijkt duidelijk dat zowel moeder als dochter actief deelnemen aan de onderhandelingen in de aanloop naar een huwelijk en dat de moeder in dit kader een cruciale rol speelt.

Verzoekster legde daarenboven frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gevolgen die zij onderging ingevolge de verdwijning van haar dochter, die niet wenste te huwen met de kandidaat die verzoeksters echtgenoot voor ogen had. Bij het CGVS stelde zij dat zij met haar echtgenoot aanvankelijk in de wijk Kipé in de stad Conakry woonde doch dat zij en haar echtgenoot, ingevolge de echtelijke problemen die zouden zijn ontstaan door de verdwijning van haar dochter naar aanleiding van het gedwongen huwelijk, ongeveer een jaar na de verdwijning van haar haar dochter (hetzij omstreeks eind 2003) door hun huisbaas uit de woning werden gezet, dienden te verhuizen en vanuit Kipé verhuisden naar Hamdelaye (administratief dossier, stuk 5, p.3-4). Bij de DVZ stelde verzoekster echter eenduidig dat zij *"Sinds huwelijk, laatste 31 jaar"* in de Hamdelaye wijk in de gemeente Ratoma te Conakry woonde (administratief dossier, stuk 12, nr.9). Dat verzoekster bij de DVZ eenduidig aangaf sedert haar huwelijk en gedurende 31 jaren op hetzelfde adres te hebben gewoond met haar man doch bij het CGVS beweerde dat zij in het kader van haar asielrelaas en ingevolge de aangevoerde problemen diende te verhuizen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Bovendien legde verzoekster uiterst uiteenlopende verklaringen af aangaande de gevolgen die haar problemen op financieel vlak voor haar zouden hebben gehad. In de vragenlijst verklaarde verzoekster weliswaar dat zij op de markt stond vanaf dat zij kinderen had doch stelde zij tevens uitdrukkelijk dat het, nadat haar dochter verdween, heel slecht ging tussen haar en haar man en voegde zij toe: *"Hij heeft me sindsdien geen geld meer gegeven voor eten dus vanaf dan ben ik op de markt moeten gaan staan om eten te kunnen hebben"* (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2-3). Bij het CGVS beweerde verzoekster echter het omgekeerde en stelde zij dat zij, sinds de verdwijning van haar dochter en omdat zij vreesde dat haar man op de markt een scene zou maken, stopte met verkopen op de markt (administratief dossier, stuk 5, p.8-9, 16). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeksters verklaringen omtrent het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin zij haar dochter weer op het spoor kwam via een toevallige ontmoeting met een handelaar die haar dochter meende te herkennen van op een oude foto en die haar zei dat haar dochter in België was, zoals deze verklaringen terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, uiterst vaag, onaannemelijk en ronduit ongeloofwaardig zijn. Dat verzoekster, na een vruchteloze zoektocht van tien jaar en na zoveel problemen te hebben getrotseerd, bij deze ontmoeting genoegen zou nemen met de loutere mededeling dat haar dochter in België zou verblijven, zonder zich verder te bevragen over de omstandigheden waarin deze handelaar haar dochter zag, zonder zich te vergewissen of deze handelaar beschikte over de contactgegevens van haar dochter, zonder na te gaan of deze handelaar met haar dochter had gesproken en zonder zelfs maar te hebben getracht om meer details te weten te komen is immers in het geheel niet geloofwaardig. Hoe het gegeven dat zij enige tijd later het land zou hebben verlaten om haar dochter te gaan zoeken afbreuk zou kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van voormelde ontmoeting kan in dit kader niet worden ingezien.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielrelaas en vrees.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat *"zeker niet kan worden uitgesloten"* dat zij omwille van haar labiele mentale toestand sinds haar aankomst in België *"mogelijks"* niet in optimale omstandigheden haar verhoor bij verweerder kon afleggen en beweert dat zij wel degelijk weerstand moest bieden tegen een labiele emotionele toestand, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins de terechte motivering weerlegt die luidt als volgt: "***Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het louter inroepen van stress geen vergoelijking kan vormen voor de hierboven vastgestelde vaagheden, onwaarschijnlijkheden en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen.***
Helemaal op het einde van het gehoor wenste u toe te voegen dat u te kampen heeft met 'een ziekte in mijn hoofd die nooit zal genezen' (CGVS p.23). Wanneer het Commissariaat-generaal hier dieper op inging, preciseerde u dat het 'een ziekte van stress' betrof, hetgeen u in verband bracht het feit dat u niet meer in de nabijheid verkeerde van uw kinderen (CGVS p.23). Terwijl ook uw advocate in het begin van het gehoor signaleerde te hebben vernomen dat u het emotioneel zwaar had en u een attest voorlegde van uw sociaal assistente waarin ze uw precaire psychologische gezondheidstoestand aankaartte, antwoordde u niettemin instemmend op de expliciete vraag van het Commissariaat-generaal of u alle vragen tijdens het gehoor begreep (CGVS p.23). Ook signaleerde u op geen enkel ander moment tijdens het gehoor omwille van deze problemen op enigerlei manier te worden gehinderd bij het uiteenzetten van uw asielrelaas, terwijl u nochtans uitdrukkelijk de mogelijkheid werd geboden naar eigen goeddunken een pauze in te lassen (CGVS p.2). Bovendien liet u het na een psycholoog te raadplegen in het kader van het door u geschetste ziektebeeld en legde u geen psychologisch attest neer ter staving van uw klachten."
Hoe dan ook beperkt verzoekster zich tot voormelde algemene, hypothetische en niet nader uitgewerkte bewering, zonder *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen of te preciseren op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Dergelijke bewering kan geenszins volstaan om de voormelde, concrete vaststellingen te ontkrachten.

De door verzoekster neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten en niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster voert geen middelen of argumentatie aan inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen aangaande de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, toont zij niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 17: landeninformatie) dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld of een gewapend conflict en dat er in het land geen gewapende oppositie bestaat. Aldus kan niet worden aangenomen dat de situatie aldaar van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	W. MULS